

14. Sposobnost duhovnega človeka, ki je vstopil v Božjo voljo, da dela čudeže

1 Jaz rečem: "No dobro, poslušaj Me! Jaz sem sonce vseh sonc in vseh duhovnih svetov in bitij vseh vrst in rodov, ki so na njih.

2 Kakor pa se to zemeljsko sonce s svojo svetlobo in s toploto, ki jo ta zbuja, steka na zemljo in v vsa bitja, ki prebivajo na njej, le v določenem odmerjenem redu, in s tem vidno naravno oživlja vso zemljo, prav tako tudi Jaz v večno najstrože izmerjenem in iz Mene nespremenljivem redu tečem v vse, kar sem ustvaril; in zato zemlja ne more biti in postati bolj zemlja, kot je, figovo drevo ne še bolj figovo drevo, lev ne še bolj lev in tako navzgor do človeka; nobeno ustvarjeno bitje ne more v svoji vrsti in v svojem rodu postati več ali tudi manj, kot je in kar je.

3 Samo človek edini se lahko duševno in duhovno čedalje bolj spopolnjuje, ker sem mu Jaz podelil neuničljivo zmožnost, da sprejema in z ravnanjem po Moji volji, ki sem mu jo razodel, za vse večnosti ohrani čedalje več Moje duhovne življenjske svetlobe.

4 No, ko človek živi tako prav temeljito pošteno po postavi, pri tem pa ne teži niti za čim višjim, se pa iz svojega enkrat sprejetega reda tudi ne pusti uporabiti za kaj nižjega, torej je za svet človek brez napake in tako podoben ravnemu zrcalu, ki sončeve podobe na svojem površju niti ne poveča niti ne pomanjša. Zato bo tudi vsako stvar gledal povsem naravno in bo s tem dosegel povsem običajen uspeh v vseh stvareh.

5 Človek pa, ki zaradi nekoliko svetlobe, ki jo je tako rekoč ravno nekje po naključju pobral ob eni ali drugi zadevi, zganja med ljudmi, ki so povsem brez svetlobe, veliko hrupa in se dela, kot da je prav on prvi izumitelj pramodrosti, in ima vse druge za nadvse neumne, - tak človek se napihuje in je podoben krogli, katere površje je zelo gladko polirano in zato navzven izbočeno zrcalo.

6 Na takšnem površju boš sicer tudi videl odsevano podobo sonca, toda povsem majhno, in ne boš zaznal nobene toplote več. Ob tem odsevanem svetlikanju se ne bo nikoli nič vnelo, pa če bi bil najlaže vnetljiv naftni eter! To povzroči napuh duše, ker je zelo domišljava zaradi nečesa povsem nepomembnega. In kolikor bolj takšna duša povišuje svojo domišljavost, toliko bolj koničasto okroglo postaja njeno zrcalo in toliko manjša podoba duhovnega sonca na tej skoraj koničasto okroglem površju zrcala spoznanja in znanja.

7 Ti dve zdaj opisani vrsti ljudi se ne bosta zmeraj bolj spopolnjevali, ampak se bo zadnja opisana čedalje manj.

8 Toda zdaj pride tretja, seveda nekoliko redka vrsta ljudi! Na zunaj je videti izredno všečna, uslužna, potrpežljiva, mila, skromna, polna ponižnosti in ljubezni do vsakega, ki potrebuje njeno pomoč.

9 Ta vrsta je podobna našemu magičnemu, navznoter upognjenemu zrcalu. Ko svetloba življenja in spoznanja iz Mene pade na takšno dušno zrcalo, bo njegova svetloba, ki jo odseva nazaj v zemeljsko dejavno življenje, vnela čud in lastno

svobodno voljo za vse dobro, za ljubezen, za lepo, resnično in modro, in vse, kar pade v gorišče mnogokrat zgoščene duhovne svetlobe, bo nadvse jasno zažarelo in se hitro v celoti razvilo zaradi velike toplote notranjega življenja. In človek s takšnim dušnim zrcalom potem kmalu kar najjasneje in najbolj živo spozna stvari, o katerih se navadnemu človeku niti ne sanja.

10 Tak človek bo potem tudi čedalje bolj napredoval in kolikor bolj bo napredoval, toliko popolnejši bo tudi v sebi. In ko se bo sčasoma obseg ali premer njegovega življenjskega zrcala čedalje bolj povečeval in se bo povečevala njegova oddaljenost od življenjskega središča, bo gorišče, ki deluje navzven in je postalo veliko večje in svetlobno gostejše, gotovo zmoglo tudi še veliko več kot Moja, za vse stvarstvo najnatančneje omejena sončna svetloba, od katere po naravni poti nikoli ni mogoče pričakovati kakšnega izrednega 'več' in ni mogoče domnevati, da bo naravna sončna svetloba, ki pada na to zemljo, kdaj stalila diamant, pač pa bo to zmogel zgoščen svetlobni žarek iz velikega, tako imenovanega magičnega zrcala.

11 Ravno tako pa je tudi z nadvse popolnim človekom, o katerem sem prej rekel, da bo delal še večje reči kakor Jaz. Jaz delam vse le po od vekomaj najnatančneje uravnoteženem redu, in Zemlja mora v natančno določeni oddaljenosti krožiti okrog Sonca po svoji krožnici, v kateri dobiva na splošno zmeraj enako stopnjo svetlobe.

12 Jaz torej zlahka razumljivo nikoli ne morem zaradi znanja ali celo za šalo z vsemogočnostjo Svoje volje te ali kakšne druge zemlje postaviti tesno poleg Sonca; tak poskus bi vso to Zemljo najhitreje spremenil v belkasto modro paro.

13 Toda vi, ljudje, lahko s takšnimi zrcali zberete razpršeno sončno svetlobo v eno točko in na majhnih delih zemlje preskušate njeno moč in s tem že delate, le povsem naravno gledano, s sončno svetlobo več in nekaj večjega kot Jaz, - in še toliko več z Mojo duhovno svetlobo iz najpopolnejšega vboklega zrcala ponižnosti vaše duše!

14 Da, Moji resnični otroci bodo v svojih manjših okoljih zmogli več in opravljali dejanja, ki morajo biti v primerjavi z Mojimi očitno večja, ker lahko poleg popolnega izpolnjevanja Moje volje ravnajo tudi po svoji najsvobodnejši volji, v kateri se Moja svetloba lahko zgosti do neizrekljive potence, in tako lahko v majhni okolici z najmogočnejšo ognjeno močjo Mojega najbolj notranjega hotenja opravljajo dela, ki jih Jaz zaradi ohranitve celotnega stvarstva nikoli ne smem izvajati, čeprav bi jih seveda tudi mogel.

15 Skratka, Moji resnični otroci se bodo lahko igrali celo s tistimi močmi Mojega srca in volje, ki jih niti Jaz sam nisem v resnici nikoli uporabil, kot nisem te Zemlje za šalo nikoli potisnil tako blizu Sonca, da bi se na njegovi neizrekljivi vročini stalili vrhovi gora, ker bi to ne bilo mogoče, ne da bi se kar vsa Zemlja takoj spremenila v stari

eter. Česar torej Jaz ne smem storiti niti v velikem in še manj v malem, bodo Moji otroci z magičnimi zrcali nekoč lahko delali že naravno in potem toliko bolj tudi duhovno!

[Jakob Lorber](#)

[Veliki Janezov evangelij](#)

[Knjiga 5](#)